

Мичо послуша старецътъ и отъ тая вечеръ почна да спи на мека и бѣла възглавница. Ала напраздно. Безсънието не го напустна. А заспѣше ли за малко, лошитѣ и неспокойни сънища тревожеха съня му. И ношитѣ вмѣсто въ отмора, превръщаха се за него въ мъчение, което нѣмаше свършекъ.

Върпки това, Мичо не промѣни живота си. Не се отказа отъ лошия си нравъ. Особено като разбра, че и бѣлата възглавница нѣма да му помогне.

Веднажъ той пакъ срещна воденичаря. Заприказваха се, и Мичо му се оплака, че цѣртътъ, който му препоръча той, не му помогна.

— Всѣка вечеръ спя на мека, бѣла възглавница, — завърши Мичо, но нѣма никаква полза.

— Не си ме разбралъ, Мичо! — каза му засмѣнъ стариятъ воденичарь. — Меката бѣла възглавница, за която ти говорихъ по-рано, е не възглавницата, на която спишъ, а самата твоя съвѣсть. Съвѣстътъ ти трѣбва да бжде бѣла и чиста. Да спишъ на бѣла възглавница,

това значи, както азъ го разбирамъ, да пречистишъ напълно твоитѣ постѣпки. Да станешъ добъръ и човѣченъ съ околнитѣ. Деньтъ да протича за тебе кротко и радостно. Да се откажешъ отъ пакоститѣ. Да вършишъ само добрини. Само тогава твоята съвѣсть ще бжде напълно спокойна, а сънятъ ти сладъкъ.

Старецътъ го помилва и добави:

— Разбра ли сега за каква бѣла възглавница ти говорихъ тогава азъ?

Мичо наведе главата си и не продума нищо. Прибра се въ кѣщи, безъ да излѣзе отъ ума му това, което му каза старецътъ. И реши да опита. Да прекара нѣколко дни така, както го научи той. Стараеше се да не оскѣрби никого. И видѣ колко хубаво е да не пакости човѣкъ никому. Разбра, че нѣма нищо похубаво на свѣта отъ добритѣ дѣла.

Оттогава и на твърда възглавница да легнѣше Мичо, сънятъ му бѣше спокоенъ, ободрителенъ и никакви лоши сънища не го спохождаха.

Георги Караивановъ

БЪЛГАРСКИ РОДЪ

Силата ми е голѣма,
като на юнакъ великъ.
Ще се бия срещу двама,
но достойно, не съ измама.
Азъ съмъ български войникъ.

Мила ми е свободата —
волния, честитъ животъ.
За менъ нѣма на земята
отъ България по-свята
и отъ българския родъ.

Въ хубавата ни Родина
грѣятъ златни класове.
Въ нея всѣкоя година,

като въ истинска градина,
зрѣятъ сладки плодове.

Въ нея всички сме честити,
съ бодри, весели сърдца.
И отъ радостъ сме опити,
и сме волни, и сме сити,
като мѣнички деца.

Радостътъ ми е голѣма,
че съмъ синъ на родъ великъ,
който равенъ почти нѣма,
и си служи не съ измама
въ боеветѣ, а съ шикъ.

Славчо Ангеловъ